

περιλάβει Βουλγαρία μεγαλυνομένην, θά περιέχη
ὅμως Ἑλλάδα ἰσχυράν, ἰσχυροτάτην.

ΘΡΑΚΙΚΟΣ

ΟΙ ΣΕΡΡΕΣ

(Ἀπὸ γράμμα ἀξιωματικοῦ τοῦ ἱππικοῦ)

Σέρραι 11 Φεβρ. 1913

«... Εὐρίσκομαι ἐδῶ ἀπὸ 1ης 9)βρίου (3 ἴλαι τοῦ 3ου Ἱππικοῦ)· πρὸ ἡμῶν εἶχαν καταλάβει τὰς Σέρρας οἱ Βούλγαροι, οἵτινες καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἐνταῦθα εἰς σεβαστὸν ἀριθμὸν συμποσούμενοι. Σεῖς οἱ ἐν Ἀθήναις, μήπως δὲν γνωρίζετε τί ἐστὶ Σέρραι, Δράμα καὶ Καβάλλα; μήπως νομίζετε ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη γιγνομένη Ἑλληνική θὰ μείνῃ αὐτὴ ποῦ εἶνε, ἐὰν τὰ ἄνω τέρω μέρη δὲν γίνουν Ἑλληνικά; γνωρίζουν ὅτι ἡ ἐξαγωγή τῶν καπνῶν μόνον ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ ἀνέρχεται εἰς τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 50 καὶ ἄνω ἑκατομμυρίων; καὶ ὅτι πλὴν τῆς ἐκλεκτῆς ποιότητος καπνῶν, παράγουν καὶ σιτηρὰ καὶ βάμβακας καί, καί, καί; Γνωρίζουν ὅτι ὅλα κατοικοῦνται ἀπὸ ἀμιγῆ Ἑλληνισμόν, ὅστις ἔχει νὰ ὑποφέρῃ τὰ πάνδεινα ἀπὸ τοὺς περιφήμους Βουλγάρους καὶ θὰ ἐκβουλγαρισθῶν οἱ πλεῖστοι ἐξ αἰτίας πιέσεων ἃς θὰ ὑφίστανται; Ἀπὸ τῶρα ἤρχισαν εἰς τὰ χωρία νὰ κλείνουν τὰ σχολεῖα καὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ ἀνοίγουν τοιαῦτα Βουλγαρικά, ἐξαναγκάζοντες διὰ βιαιοπραγιῶν τοὺς κατοίκους νὰ κάμνουν τὰς ἐρέξεις των. Ἐάν πρόκειται νὰ μείνωμεν μόνον μετὰ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ νὰ χυθῇ τόσον αἷμα καὶ γρῆμα, ἀλλοίμονον!»

Ὁ ἴδιος

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΑΒΙΔΗ

Ἡ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἐκδοσὴ τῶν « Ἀπάντων » τοῦ ἀλησμονήτου Μαβίδη, παρακαλεῖ ὅσους ἔχουν γράμματά του νὰ τῆς τὰ στείλουν στὰ γραφεῖα τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου (4 Λέκκ) γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν στὴν ἐκδοσὴ. Τὰ γράμματα αὐτὰ θὰ ἀντιγραφοῦν καὶ θὰ ἐπι-στραφοῦν ἀμέσως.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ὁ θάνατος τοῦ Μαρτζώκη εἶναι καὶ τὸ τέλος τῆς Ἑφτανησιακῆς Σκολῆς. Ὑστερ' ἀπ' τὸ Μαρκορὰ καὶ τὸ Μαβίδη αὐτός. Γιὰ τὸ δεύτερο δὲν μπορούμε νὰ τὸ ποῦμε καθαρά. Στὴν τεχνοτροπία του ὁ Μαβίδης δὲ μᾶς θυμίζει οὔτε τὸ Σολωμό, οὔτε κανέναν ἄλλο τῆς Σκολῆς αὐτῆς. Ἴσως στὴν ἡρεμία τῆς σκέψης του μόνο καὶ στὴ γλώσσα. Ὁ Μαρτζώκης ὅμως εἶταν ὁ ἀποκλειστικὰ μαθητὴς τοῦ Μαντζόνι καὶ τοῦ Παρίνι γιὰ τὴν Ἱταλία καὶ ὁ δάσκαλος τῆς Σκολῆς αὐτῆς στὴν Ἑλλάδα. Πόσῃ ἐπίδραση εἶχε τῶρα στὴν ὑστερήν μας ποιητικὴ περίοδο εἶναι πολὺ γνωστό. Φτάνει νὰ δεῖ κανένας πὼς ἔξω ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τῆς Συμβολικῆς Ποίησης καὶ ὅσοι ἄλλοι προτίμησαν τὸν Κλασικισμό δὲν ἀκολούθησαν τίς ἀρχές του. Αὐτὸ μᾶς κάνει ὅμως νὰ τὸν τιμοῦμε περισσότερο, γιατί μέσα στὴν τόση ἀντίδραση κατάρθωσε νὰ κρατήσῃ τὸν ἀτομισμὸ τοῦ ἀκαίριο καὶ νὰ μᾶς δείξῃ σὲ ὅλα σκεδὸν τὰ ἔργα του τὸν ἴδιον ἀνθρωπο καὶ τὸν ἴδιο ποιητὴ. Τὸ αἶστημά του πολὺ τρυφερό, ὅσο καὶ ἡ σκέψις του βαθεῖα κάποτε, ρυθμισμένη στὴ μουσικὴ τὴν κάπως μονότονῃ καὶ κουραστικῇ τοῦ Ἱταλικοῦ μέτρου, μᾶς τὸν παρουσιάζει σήμερα ἂν ἔχῃ ποιητὴ πολὺ μεγάλο, τεχνίτη εὐσυνείδητο καὶ δυνατὸ πάντα, δουλευτὴ ποῦ ἡ ἀνάγκη τῆς τεχνικῆς λεπτομέρειας δὲν τὸν ἐμπόδιζε διόλου στὴ φυσικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου. Ἄν μάλιστα μπορεῖ νὰ συζητηθεῖ σοβαρὰ τὸ πόσον ἡ μορφὴ σκλαβώνει τὴν ἰδέα, χωρὶς καμμιά ἐπιφύλαξιν, πρέπει νὰ ποῦμε πὼς ἡ προσπάθεια ποῦ βά-ζει ὁ ποιητὴς γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ αἶστημά του ἢ τὴ σκέψιν του μέσα στὸ πλαίσιο τῆς φόρμας καὶ νὰ τὴν ἐναρμονίσῃ σύμφωνα μετὰ τὸ ρυθμὸ καὶ τὴ μουσικὴ τοῦ μέτρου, ὅχι μόνον δὲν τὸν σκλαβώνει, ὅχι μόνον δὲν τὸν περιορίζει, ἀλλὰ τὸν ἀναγκάζει νὰ προσέξῃ περισσότερο στὸν τρόπο τῆς ἐξωτερικεύσεώς του. Ἡ ῥίμα ἔξω ἀπὸ τ' ὅτι δίνει στὸ τραγούδι κάποιο τόνο ποῦ μπορεῖ νὰ ἐκανοποιήσῃ τὴν ἀπαίτησιν τῆς αἰσθητικῆς ἡδονῆς, καθὼς τὸ allegro στὴ μουσικὴ, δὲν ἀναγκάζει τὸν ποιητὴ νὰ πεῖ κάτι πλεονάζον ἀπὸ καὶ ποῦ ἤθελε, καθὼς ὑποστηρίζουν, ἀλλὰ κάτι περισσότερο ἴσως. Καὶ ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ τὰ πεῖ ὁ καθένας χωρὶς ὅμως νὰ καταδικάζει, καθὼς ὁ Μαρτζώκης, ἐκείνους ποῦ ἔγραψαν σ' ἐλεύτερο μέτρο· γιατί ἂν ὁ φορμίστας, ἂν πλαστικὸς ποιητὴς εἶναι ἀναγκασμένος μέσ' στὸ προσδιορισμένο καλούπι τοῦ σονέτου λόγου χάριν νὰ χύσῃ τὴν ἰδέαν του, ὁ δεύτερος εἶναι ἀναγκασμένος μέσ' στὸ ἐλεύτερο μέτρο νὰ πλάσῃ δικούς του ρυθμούς, δική του μουσικὴ καὶ τὸ δυ-